

ROZSUDOK
V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Najvyšší súd Slovenskej republiky v senátu zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Jaroslavy Fúrovej a členov senátu JUDr. Evy Babiakovej, CSc. a Mgr. Petra Melichera v právnej veci žalobcu **M. P. P.**, bytom K. H., zastúpeného J. I. V., advokátom, so sídlom v K., F., proti žalovanému : **Ministerstvo vnútra Slovenskej republiky**, so sídlom v Bratislave, Pribinova 2, v konaní o preskúmanie zákonnosti rozhodnutia žalovaného č. SLV-81/PK-2009 zo dňa 3. septembra 2009, o odvolaní žalobcu proti rozsudku Krajského súdu v Bratislave č. k. 3S 219/2009-55 zo dňa 10. mája 2011, takto

r o z h o d o l :

Najvyšší súd Slovenskej republiky rozsudok Krajského súdu v Bratislave č. k. 3S 219/2009-55 zo dňa 10. mája 2011, **p o t v r d z u j e** .

Žalovaný **je p o v i n n ý** zaplatiť žalobcovi náhradu trov konania v sume **157,09 €** k rukám jeho právneho zástupcu do troch dní od právoplatnosti rozsudku.

O d ô v o d n e n i e :

Napadnutým rozsudkom Krajský súd v Bratislave zrušil podľa § 250j ods. 2 písm. c/ O.s.p. rozhodnutie žalovaného č. SLV-81/PK-2009 zo dňa 3. septembra 2009 a personálny rozkaz ministra vnútra SR č. 189 zo dňa 29. mája 2009 a vec vrátil žalovanému na ďalšie konanie po tom, čo dospel k záveru, že zistenie skutkového stavu správnymi orgánmi je nedostačujúce na posúdenie veci. O trovách konania rozhodol tak, že žalovanému uložil

povinnosť zaplatiť ich náhradu vo výške 1030,31 € k rukám právneho zástupcu žalobcu do troch dní od právoplatnosti rozsudku.

V odôvodnení rozsudku krajský súd konštatoval, že personálnym rozkazom č. 189 zo dňa 29. mája 2009 bol žalobca prepustený v zmysle § 192 ods. 1 písm. e/ zákona č. 73/1998 Z. z. zo služobného pomeru príslušníka PZ na tom skutkovom základe, že v rámci výkonu štátnej služby, ktorý mal plánovaný v čase od 5,00 hod. do 15,00 hod., počas opatrení na zabezpečenie nerušeného priebehu volieb prezidenta SR, bol prítomný v budove OO PZ na ulici J. v K., keď tam viacerí príslušníci PZ počas výkonu štátnej služby aj za využitia dvoch služobných psov bez náhubkov prinútili mladistvé a maloleté osoby, ktoré sa nachádzali v tomto objekte a ktorým bola podľa § 85 ods. 2 Trestného poriadku obmedzená osobná sloboda, aby sa vyzliekali donaha, navzájom sa udierali do rôznych častí tela, a v tomto konaní ostatným príslušníkom PZ nezabránil a ani sa nesnažil vykonať žiadne opatrenia na zistenie a zamedzenie ich protiprávneho konania. Ďalej krajský súd konštatoval, že o podanom rozklade žalobcu rozhodol žalovaný rozhodnutím č. SLV-81/PK-2009 zo dňa 3. septembra 2009, ktorým zamietol rozklad žalobcu a potvrdil personálny rozkaz prvostupňového správneho orgánu. K žalobnej námietke ohľadne formálneho nedostatku vyhotovenia napadnutého rozhodnutia krajský súd neprisvedčil žalobcovi, že absencia podpisu na rovnopise doručeného rozhodnutia mala za následok jeho nulitu, konštatujúc, že obe rozhodnutia žalovaného obsahujú všetky formálne i obsahové náležitosti ustanovené v § 241 ods. 1 zákona č. 73/1998 Z. z., s tým, že originály rozhodnutí sú opatrené označením aj podpisom osoby, ktorá ich vydala, pečiatkou aj dátumom, pričom ostatné výtlačky oboch rozhodnutí sa vyhotovujú ako odpisy s doložkou „v.r.“ k podpisovej doložke ministra vnútra SR s doložkou „za správnosť“, kde sa podpisuje príslušný pracovník, ktorý odpis vyhotovil. Obe rozhodnutia služobných orgánov boli doručené v odpise žalobcovi, ktorý spôsob bol v súlade s § 266 ods. 3 zákona č. 73/1998 Z. z. Ďalej krajský súd uviedol, že pokiaľ sa žalobcovi kládlo za vinu, že ponižujúcemu správaniu policajtov voči maloletým a mladistvým osobám v budove OO PZ nezabránil, čím hrubým spôsobom porušil služobnú prísahu a služobné povinnosti, bolo pre vyvedenie personálnej zodpovednosti za tento skutok podľa názoru krajského súdu potrebné preukázať, že žalobca o uvedenom správaní policajtov vedel, resp. musel vedieť. Krajský súd mal za to, že vymedzenie skutku, ktoré bolo súčasťou výroku personálneho rozkazu, je v rozpore s obsahom administratívneho spisu a výsledkami rozsiahleho dokazovania. Podľa názoru krajského súdu protiprávnosť konania žalobcu tak, ako ju vymedzil žalovaný, nebola preukázaná žiadnym priamym alebo súborom nepriamych

dôkazov vykonaných v preskúmvacom personálnom konaní, o ktoré sa opierali žalobou napadnuté rozhodnutia. Poukázal na to, že žiaden zo svedkov vo veci vypočutých nevy povedal tak, že by z toho mohol byť vyvodený záver o žalobcovej zainteresovanosti, ktorá by bola v súvislosti s ponížujúcim správaním policajtov voči zadržaným maloletých a mladistvým osobám. Podľa názoru krajského súdu neobstojí záver žalovaného, že žalobca musel počuť zvýšený hluk OO PZ spojený s brechotom služobných psov, ktorú skutočnosť nepriamo dokazuje aj úradný záznam P.. T., z ktorého nemožno bez pochybností považovať za preukázané, že žalobca zvýšený hluk, resp. musel počuť a preto mal začať konať. Zdôraznil, že ide o domnienku, teda neskutkové zistenie. Krajský súd vytkol prvostupňovému správne mu orgánu, že sa v personálnom rozkaze dostatočne nezaoberal vo veci vykonanými dôkazmi a zisteným skutkovým stavom ani všetkými námietkami žalobcu uvedenými vo vyjadrení k začatiu konania o jeho prepustení, pričom absentujúca preskúmateľná správna úvaha bola doplnená až v rozhodnutí o rozklade. Krajský súd uviedol, že sa nemožno stotožniť s klasifikáciou v rozhodnutí o rozklade, že žalobca nezabránil a ani sa nesnažil vykonať žiadne opatrenia na zistenie a zamedzenie protiprávneho konania, a to aj napriek tomu, že z titulu svojej funkcie bol zodpovedný aj za riadny chod tohto OO PZ, ktorý záver podľa názoru krajského súdu nebol na podklade zhromaždených dôkazov dostačujúci pre vyvodenie personálnej zodpovednosti voči žalobcovi a pre postup žalovaného podľa § 192 ods. 1 písm. e/ zákona č. 73/1998 Z. z. Krajský súd vyjadril názor, že z vytýkaného nezvládnutia situácie zo strany žalobcu vo vzťahu k podriadeným a ďalším policajtom v súvislosti s vyššie opísaným incidentom možno vyvodiť nanajvýš záver o žalobcovej nespôsobilosti zastávať riadiacu funkciu, avšak zlyhanie žalobcových podriadených a ďalších policajtov majúcich priamu účasť na incidente nemôže svedčiť o žalobcovom pomere k povinnostiam policajta podľa § 48 ods. 3 zákona č. 73/1998 Z. z. Poukázal ďalej na to, že dôkazy založené v administratívnom spise skôr dokazujú porušenie služobnej prísahy iných príslušníkov policajného zboru ako žalobcu. Prepustiť príslušníka PZ len na tom zistení, že telefonoval P.. M. T., aby povedala príslušníkom PMJ, aby sa ukludnili, lebo počul nejaký hluk, nepreukazuje podľa názoru krajského súdu žalobcovo porušenie služobnej prísahy a služobných povinností zvlášť hrubým spôsobom. Vyvodil preto, že nebolo preukázané, že žalobca mal, resp. musel mať vedomosť o protiprávnom a odsúdenia hodnom konaní iných príslušníkov PZ, konštatujúc tiež, že návrh na prepustenie žalobcu služobného pomeru príslušníka PZ bol prerokovaný príslušným odborovým orgánom a tento nesúhlasil z jeho prepustením.

Proti tomuto rozsudku podal v zákonnej lehote odvolanie žalovaný z dôvodu, že súd prvého stupňa dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam a napadnutý rozsudok vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci, pridržiavajúc sa v plnom rozsahu svojho písomného vyjadrenia k žalobe a navrhujúc, aby Najvyšší súd SR napadnutý rozsudok krajského súdu zmenil tak, že sa žaloba zamieta. Zdôraznil, že žalobca, ktorý bol v tom čase v riadiacej funkcii, pričom medzi jeho hlavné úlohy bolo riadiť, organizovať a kontrolovať činnosť obvodného oddelenia, bol povinný po tom, čo sa v budove obvodného oddelenia nachádzali príslušníci PZ, ktorí predviedli maloleté a mladistvé osoby podozrivé zo spáchania trestnej činnosti, ak sa z priestorov, kde tieto osoby boli umiestnené, ozýval hluk vymykajúci sa z bežného režimu, preveriť tieto udalosti a vo vlastnej kompetencii prijať opatrenia v súlade s právnymi predpismi, avšak žalobca ako riadiaci funkcionár sa uspokojil iba s tým, že telefonicky oznámil P.. M. T., aby príslušníkom PZ povedala, nech sa ukludnia. Tvrdenie súdu v rozsudku, že žalobca protiprávnu činnosť iných príslušníkov nevnímal zmyslami, pretože protiprávne konanie nevidel ani nepočul, je podľa názoru žalovaného vyvrátené práve úradným záznam spracovaným P.. M. T. dňa 16. apríla 2009, z ktorého vyplýva, že žalobca vnímal svojimi zmyslami zvýšený hluk, ktorý sa vymykal bežným situáciám na obvodnom oddelení. Poukázal na to, že žalobcovi v tom čase ako riaditeľovi obvodného oddelenia podľa popisu služobnej činnosti prináležala i povinnosť vykonávať priamu kontrolnú činnosť, pričom plne zodpovedal za riadny chod tohto oddelenia. Pri výkone týchto povinností je samostatne kompetentný, má byť iniciatívny a musí sa ich ujať bez toho, aby obdržal k jednotlivým úkonom rozkaz, prípadne akýkoľvek pokyn. a preto nemožno mať za to, že v konkrétnom prípade žalobca svoje povinnosti aj naplnil. Zdôraznil, že od riadiaceho a kontrolného pracovníka vybaveného schopnosťou a spôsobilosťou pre výkon zastávanej funkcie sa bežne očakáva, že postrehne práve vážnosť udalosti, zjavne vykazujúcej znaky porušenia práva, a tiež, že vykoná aj opatrenia na zamedzenie páchania protiprávneho konania, pričom zistené skutočnosti, napr. aj písomne zaznamená. Vykonanými dôkazmi bolo podľa názoru žalovaného dostatočne preukázané protiprávne konanie žalobcu a žalovaný pri ich hodnotení postupoval v súlade s § 238 ods. 4 zákona č. 73/1998 Z. z. Podľa názoru žalovaného je práve v rozpore so zásadami logického myslenia, ak sa na okresnom oddelení PZ pácha protiprávne konanie príslušníkmi PZ za súčasného štekotu služobných psov a kriku na predvedené osoby, pričom riadiaci funkcionár – žalobca, ktorý sa nachádzal v priestoroch okresného oddelenia PZ počas takto páchaného protiprávneho konania sa ani len nesnaží aktívne a hlavne osobne preveriť, čo sa vlastne v priestoroch okresného oddelenia PZ odohráva. Jeho prítomnosť na útvare

v inkriminovanom čase priznáva aj sám a z pozície zastávanej funkcie bol povinný preveriť skutočnosti odohrávajúce sa tam, aby predvedeným osobám nevznikla bezdôvodná ujma. Práve žalobca, ktorý zastával riadiacu funkciu, bolo jeho povinnosťou byť príkladom a vzorom v plnení služobných úloh vo vzťahu nielen k podriadeným policajtom.

Žalobca v písomnom vyjadrení k odvolaniu žalovaného navrhol, aby odvolací súd napadnutý rozsudok ako vecne správny potvrdil a zaviazal žalovaného nahradiť mu trovy odvolacieho konania v sume 157,09 € do troch dní od právoplatnosti rozsudku. Zotrval na žalobných dôvodov plne sa stotožňujúc s odôvodnením napadnutého rozsudku. Uviedol, že skutočnosť, že žalobca telefonicky kontaktoval P.. M. T., je jediný argument žalovaného, z ktorého má žalovaný za jednoznačne preukázané, že sa žalobca dopustil protiprávneho konania. Stotožnil sa s názorom súdu, že prepustiť príslušníka PZ len na tom zistení, že telefonoval P.. M. T., aby povedala príslušníkom PZ, aby sa uklúdnil, lebo počul nejaký hluk, nepreukazuje žalobcovo porušenie služobnej prísahy a služobných povinností zvlášť hrubým spôsobom. Nebolo preukázané, že žalobca mal, resp. musel mať vedomosť o protiprávnom a odsúdeniahodnom konaní iných príslušníkov PZ. Zdôraznil, že použitie zákonom povolenej správnej úvahy je limitované povinnosťou správneho orgánu toto riadne a preskúmateľne odôvodniť, pričom správna úvaha musí byť logickým vyústením riadneho hodnotenia skutkových zistení. Žalobca zotrval na hlavnom dôvode pre zrušenie napadnutých rozhodnutí žalovaného – absencia akéhokoľvek priameho, či nepriameho dôkazu vykonaného v personálnom konaní, ktorý by preukazoval, že žalobca ako riaditeľ OO PZ napriek vedomosti o údajnom protiprávnom konaní iných policajtom tomuto nezabránil a nevykonal opatrenia na zistenie a zamedzenie ich protiprávneho konania. Súčasne považoval za potrebné uviesť, že zo žiadneho vykonaného dôkazu nevyplýva, že by žalobca bol prítomný v budove OO PZ v čase, keď dochádzalo k protiprávnemu konaniu na predvedených osobách.

Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd odvolací (§ 10 ods. 2 O.s.p.) preskúmal napadnutý rozsudok ako aj konanie, ktoré mu predchádzalo, v medziach podaného odvolania (§ 212 ods. 1 O.s.p. v spojení § 246c ods. 1 vety prvej O.s.p.) bez nariadenia odvolacieho pojednávania (§ 250ja ods. 2 O.s.p.), keď deň vyhlásenia rozhodnutia bol zverejnený minimálne päť dní vopred na úradnej tabuli a na internetovej stránke Najvyššieho súdu Slovenskej republiky www.nsud.sk (§ 156 ods. 1 a ods. 3 O.s.p. v spojení s § 246c ods. 1 vetou prvou O.s.p. a § 211 ods. 2 O.s.p.) a dospel k záveru, že odvolanie žalovaného nie je dôvodné.

Z obsahu administratívneho spisu vyplýva, že žalobca bol personálnym rozkazom ministra vnútra Slovenskej republiky zo dňa 29. mája 2009, č. 189 prepustený v zmysle § 192 ods. 1 písm. e/ zákona č. 73/1998 Z. z. zo služobného pomeru príslušníka PZ na tom skutkovom základe, že dňa 21. marca 2009 v rámci výkonu štátnej služby, ktorý mal plánovaný v čase od 5,00 hod. do 15,00 hod., počas opatrení na zabezpečenie nerušeného priebehu volieb prezidenta SR, bol prítomný v budove OO PZ na ulici J. v K., keď tam viacerí príslušníci PZ počas výkonu štátnej služby aj za využitia dvoch služobných psov bez náhubkov prinútili mladistvé a maloleté osoby, ktoré sa nachádzali v tomto objekte a ktorým bola podľa § 85 ods. 2 Trestného poriadku obmedzená osobná sloboda, aby sa vyzliekali donaha, navzájom sa udierali do rôznych častí tela, a v tomto konaní ostatným príslušníkom PZ nezabránil a ani sa nesnažil vykonať žiadne opatrenia na zistenie a zamedzenie ich protiprávneho konania napriek tomu, že z titulu svojej funkcie bol okrem iného zodpovedný za riadny chod tohto OO PZ. Žalobcom podaný rozklad proti personálnemu rozkazu bol zamietnutý a tento bol rozhodnutím žalovaného č. SLV-81/PK-2009 zo dňa 3. septembra 2009 potvrdený.

Podľa ust. § 244 ods. 1 O.s.p. v správnom súdnictve preskúmavajú sudy na základe žalôb alebo opravných prostriedkov zákonnosť rozhodnutí a postupov orgánov verejnej správy.

Podľa ust. § 245 ods. 2 O.s.p. pri rozhodnutí, ktoré správny orgán vydal na základe zákonom povolenej voľnej úvahy (správne uváženie), preskúmava súd iba, či také rozhodnutie nevybočilo z medzí a hľadísk ustanovených zákonom. Súd neposudzuje účelnosť a vhodnosť správneho rozhodnutia.

Podľa ust. § 247 ods. 1 O.s.p. podľa ustanovení tejto hlavy sa postupuje v prípadoch, v ktorých fyzická alebo právnická osoba tvrdí, že bola na svojich právach ukrátená rozhodnutím a postupom správneho orgánu, a žiada, aby súd preskúmal zákonnosť tohto rozhodnutia a postupu.

Podľa ust. § 16 ods. 1 zákona č. 73/1998 Z. z. o štátnej službe príslušníkov Policajného zboru, Slovenskej informačnej služby, Zboru väzenskej a justičnej stráže Slovenskej republiky a Železničnej polície v znení zákona č. 60/2010 Z. z. (ďalej len „zák.

č. 73/1998 Z. z.“) služobný pomer vzniká dňom určeným v rozhodnutí nadriadeného o prijatí občana do služobného pomeru, ak nastúpi štátnu službu v tento deň a zloží služobnú prísahu.

Podľa ust. § 17 ods. 1 zák. č. 73/1998 Z. z. občan pri vzniku služobného pomeru policajta skladá služobnú prísahu, ktorá znie:

"Sľubujem vernosť Slovenskej republike. Budem čestný, statočný a disciplinovaný. Svoje sily a schopnosti vynaložím na to, aby som chránil práva občanov, ich bezpečnosť a verejný poriadok, a to aj s nasadením vlastného života. Budem sa riadiť ústavou, ústavnými zákonmi, zákonmi a ďalšími všeobecne záväznými právnymi predpismi. Tak prisahám!".

Podľa ust. § 48 ods. 3 písm. h/ zák. č. 73/1998 Z. z. policajt je povinný dodržiavať služobnú disciplínu.

Podľa ust. § 49 zák. č. 73/1993 Z. z. nadriadený je povinný

- a) riadiť, organizovať, kontrolovať a hodnotiť výkon štátnej služby podriadených policajtov,
- b) zabezpečovať, aby podriadení policajti boli na výkon štátnej služby náležite vycvičení a vyškolení,
- c) vytvárať priaznivé podmienky na riadny výkon štátnej služby a podriadených policajtov viesť k služobnej disciplíne,
- d) oceňovať príkladné plnenie služobných povinností a navrhovať alebo vyvodzovať dôsledky z porušovania služobných povinností.

Podľa ust. § 189 písm. c/ zák. č. 73/1998 Z. z. služobný pomer sa končí prepustením.

Podľa ust. § 192 ods. 1 písm. e/ zák. č. 73/1998 Z. z. policajt sa prepustí zo služobného pomeru, ak porušil služobnú prísahu alebo služobnú povinnosť zvlášť hrubým spôsobom a jeho ponechanie v služobnom pomere by bolo na ujmu dôležitých záujmov štátnej služby.

Podľa ust. § 193 ods. 2 zák. č. 73/1998 Z. z. policajtovi musí byť daná možnosť vyjadriť sa k návrhu na prepustenie zo služobného pomeru z dôvodu uvedeného v § 192 ods. 1 písm. e/, navrhovať dôkazy a obhajovať sa.

Podľa ust. § 238 ods. 1 až 4 zák. č. 73/1998 Z. z. za dôkaz môžu slúžiť všetky prostriedky, ktorými možno zistiť a objasniť skutočný stav vecí a ktoré sú v súlade

s právnymi predpismi. Dôkazom sú najmä výpovede, vyjadrenia osôb vrátane účastníkov konania, odborné posudky, znalecké posudky, správy, vyjadrenia a potvrdenia orgánov a organizácií, listiny, veci a obhliadka. Účastník konania je oprávnený navrhovať na podporu svojich tvrdení dôkazy. Oprávnený orgán hodnotí dôkazy podľa vlastnej úvahy, a to každý dôkaz jednotlivo a všetky dôkazy v ich vzájomnej súvislosti.

Podľa ust. § 241 ods. 1, 2, 3 zák. č. 73/1998 Z. z. rozhodnutie musí byť v súlade s právnymi predpismi, musí vychádzať zo skutočného stavu veci a obsahovať výrok, odôvodnenie a poučenie o odvolaní. V písomnom vyhotovení rozhodnutia sa tiež uvedie, kto rozhodnutie vydal, dátum vydania rozhodnutia a označenie policajta. Rozhodnutie musí byť podpísané s uvedením hodnosti, mena, priezviska a funkcie toho, kto ho vydal, opatrené odtlačkom pečiatky so štátnym znakom a oznámené účastníkovi konania vyhlásením alebo doručením. Ak totožnosť príslušníka Slovenskej informačnej služby alebo toho, kto rozhodnutie vydal, má zostať utajená, v rozhodnutí sa jeho meno a priezvisko neuvádza; táto osoba sa v rozhodnutí označí iným vhodným spôsobom.

Výrok obsahuje rozhodnutie vo veci s uvedením ustanovení právneho predpisu, podľa ktorého bolo rozhodnuté. Ak sa v rozhodnutí ukladá povinnosť na plnenie, ustanoví sa pre ňu rozsah plnenia a lehota.

V odôvodnení rozhodnutia sa uvedie, ktoré skutočnosti boli podkladom na rozhodnutie, akými úvahami bol vedený oprávnený orgán pri hodnotení dôkazov a pri použití právnych predpisov, na ktorých základe rozhodoval.

Podľa ust. § 247a zák. č. 73/1998 Z. z. na konanie podľa tohto zákona sa nevzťahuje všeobecný predpis o správnom konaní, okrem výkonu rozhodnutia.

Najvyšší súd Slovenskej republiky sa po oboznámení s obsahom administratívneho ako i súdneho spisu plne stotožnil s právnym záverom a dôvodmi rozhodnutia, ktoré sú prezentované v odôvodnení odvolaním napadnutého rozsudku krajského súdu a v súlade s ust. § 219 ods. 2 O.s.p. plne poukazuje na jeho znenie.

Zhodne s názorom krajského súdu ani podľa názoru odvolacieho súdu správne orgány oboch stupňov v preskúmvanej veci nepostupovali v intenciách citovaných právnych noriem a ich rozhodnutia nie je možné považovať za skutkovo podložené a súladné so zákonom. Súd prvého stupňa preto rozhodol v danej veci vecne správne, keď rozhodnutie žalovaného,

vrátane prvostupňového rozhodnutia zrušil a vec vrátil žalovanému na ďalšie konanie. Vychádzajúc z obsahu predloženého spisu správneho orgánu odvolací súd zistil, že správny orgán nedostatočne zistil skutkový stav, vykonané dôkazy nevyhodnotil v súlade s ustanovením § 238 ods. 4 zákona, t.j. podľa vlastnej úvahy, a to každý dôkaz jednotlivo a všetky dôkazy v ich vzájomnej súvislosti a záver, ku ktorému správny orgán dospel, nezodpovedal vykonanému dokazovaniu a zásadám logického myslenia a uvažovania. Najvyšší súd Slovenskej republiky sa nestotožňuje s právnymi závermi správnych orgánov oboch stupňov, že v administratívnom konaní bolo porušenie služobnej prísahy a zvlášť hrubé porušenie povinnosti riadne preukázané. Vykonaným dokazovaním nebolo preukázané, že by mal žalobca resp. musel mať vedomosť o protiprávnom a nemorálnom konaní iných príslušníkov policajného zboru.

V zákone o štátnej službe príslušníkov Policajného zboru, Slovenskej informačnej služby, Zboru väzenskej a justičnej stráže Slovenskej republiky a Železničnej polície zákonodarca nedefinuje, čo pokladá za porušenie prísahy alebo zvlášť závažné porušenie služobnej povinnosti, z ktorých dôvodov uvedené ustanovenie je možné považovať za právnu normu s relatívne neurčitou (abstraktnou) hypotézou, teda patrí k právnym normám, ktorých hypotéza nie je určená priamo právnym predpisom a ktoré tak prenechali správnenému orgánu príslušnému na konanie, aby podľa vlastnej úvahy v každom jednotlivom prípade sám vymedzil hypotézu právnej normy zo širokého vopred neobmedzeného okruhu konkrétnych okolností. Pri posúdení porušenia prísahy alebo služobnej povinnosti zvlášť hrubým spôsobom zákon nevymedzuje, z akých hľadísk mal správny orgán vychádzať, teda vymedzenie hypotézy právnej normy závisí v každom konkrétnom prípade od úvahy správneho orgánu, ktorý tak môže pri skúmaní intenzity preukázaného porušenia služobnej prísahy alebo služobnej povinnosti prihliadnúť na osobu policajta (jeho doterajšie hodnotenia), na funkciu, ktorú zastával, na jeho doterajší postoj pri plnení pracovných úloh, na čas a situáciu (zabezpečovanie iných služobných povinností v súvislosti s voľbou prezidenta), za ktorej došlo k porušeniu služobnej povinnosti, na preukázanú mieru zavinenia, na spôsob a intenzitu porušenia konkrétnych povinností, na dôsledky. Zákon tu síce ponechal širokú možnosť uváženia v prípade rozhodnutia o prepustení z pomeru príslušníka policajného zboru pre porušenie prísahy alebo zvlášť hrubé porušenie služobnej povinnosti, avšak táto úvaha musí zodpovedať zisteným skutkovým okolnostiam a musí mať oporu vo vykonanom dokazovaní a musí byť logickým vyústením riadneho hodnotenia skutkových zistení.

Na margo argumentácie žalovaného ohľadne zodpovednosti žalobcu za činnosť svojich podriadených odvolací súd uvádza, že je nepochybné, že žalobca bol z titulu svojej funkcie riaditeľa OO PZ Košice – juh povinný riadiť, organizovať, kontrolovať a hodnotiť výkon štátnej služby podriadených policajtov, avšak túto jeho povinnosť nemožno objektivizovať. Príslušník policajného zboru – policajt, ktorý nie je v riadiacej funkcii, je taktiež povinný zložiť sľub a je povinný svedomito plniť úlohy, ktoré sú mu uložené ústavou, ústavnými zákonmi, zákonmi a ďalšími všeobecne záväznými právnymi predpismi, ako aj úlohy uložené rozkazmi, nariadeniami a príkazmi a pokynmi nadriadených. Hoci bol žalobca oboznámený s opatreniami na zvýšenie disciplíny príslušníkov PZ, nič to nemení na tom, že za samotný exces z vyžadovaného a očakávaného správania príslušníka policajného zboru by mal v prvom rade niesť zodpovednosť samotný príslušník policajného zboru, ktorý sa takéhoto konania dopustí, a nie žalobca z titulu svojej funkcie, kedy mu rozsiahlym dokazovaním nebola vedomosť o takomto správaní príslušníkov policajného zboru preukázaná. Z titulu svojej funkcie kontroluje dôsledné plnenie povinností príslušníka policajného zboru a v prípade zisteného zlyhania je oprávnený uplatniť disciplinárne opatrenia, avšak nemôže niesť zodpovednosť za individuálne konanie príslušníka PZ vychádzajúce z jeho vlastných pohnútok. Za takéto konanie by niesol zodpovednosť jedine vtedy, pokiaľ by sám dal na takéto konanie pokyn, alebo by mal vedomosť o takomto konaní a žiadnym spôsobom by nezasiahol.

Vzhľadom na uvedené skutočnosti vyhodnotil Najvyšší súd Slovenskej republiky odvolacie námietky ako nedôvodné a napadnuté rozhodnutie krajského súdu ako vecne správne stotožniac sa s jeho odôvodnením v zmysle ust. § 219 ods. 1, 2 O.s.p. potvrdil.

O trovách odvolacieho konania rozhodol odvolací súd s poukazom na ust. § 250k ods. 1 vetu prvú O.s.p. v spojení s ust. § 246c ods. 1 vetou prvou O.s.p. a s ust. § 224 ods. 1 O.s.p. tak, že žalobcovi priznal ich náhradu z dôvodu jeho úspechu v konaní.

Trovy konania pozostávajú z trov právneho zastúpenia za jeden úkon právnej služby, vyjadrenie k odvolaniu á 123,50 € (§ 11 ods. 4 vyhl. č. 655/2004 Z. z.) a paušálnej náhrady hotových výdavkov 7,41 € (§ 15 citovanej vyhlášky) + 20% DPH v sume 26,18 € (§ 18 ods. 3 citovanej vyhlášky), t.j. spolu 157,09 €.

Senát Najvyššieho súdu Slovenskej republiky v danej veci rozhodol pomerom hlasov 3:0 (§ 3 ods. 9 zákona č. 757/2004 Z. z. o súdoch a o zmene a doplnení niektorých zákonov).

P o u č e n i e : Proti tomuto rozsudku nie je prípustný opravný prostriedok.

V Bratislave 30. januára 2013

JUDr. Jaroslava Fúrová, v.r.

predsedníčka senátu

Za správnosť vyhotovenia :

Dagmar Bartalská